

JETTY HAGE

Roman **EEN KLEINE
DIAMANT**

Jetty Hage

Een kleine diamant

Vandaag is het de langste dag van het jaar. Voor Elza heeft dat een dubbele betekenis. Het is in de natuur zo, maar voor haar en haar gezin ook. Deze dag staat in het teken van Jasmijn, hun jongste dochter. Het is haar huwelijksdag. Elza kijkt door het raam de tuin in. Daar staat de jasmijn te stralen met zijn roomkleurige bloesem, die een fantastische geur verspreidt. Dat die heester ook bruidstranen wordt genoemd, daar wil ze nu niet aan denken.

Met een paar stappen staat ze voor de spiegeldeuren van de kledingkast. Ze ziet een vrouw van middelbare leeftijd met een kapsel waar grijze strepen in zitten. Het ziet er keurig uit, want de kapster heeft het net in model gebracht. Op het bed ligt een zilvergrijze kanten japon. Voorzichtig pakt ze hem op en ze stapt er met haar pantyvoeten in. Ze houdt niet van panty's, maar ze kan het niet maken om met blote benen onder deze chique japon te lopen. Dat staat niet. Met een beetje moeite trekt ze de rits op haar rug omhoog. Nee, ze moet er vandaag tiptop uitzien. De ouders van Ben zien er altijd uit om door een ringetje te halen.

Jasmijn.

De laatste duif vliegt vandaag uit. Het zal stil worden in huize Jacobs. Vooral omdat niet alleen Jasmijn vertrekt. Nee, ook Tim, haar zoontje van bijna vijf, gaat mee. En dan moet Elza met schaamte bekennen dat er door het vertrekken van die twee een last van haar af valt. De zorg om Jasmijn, omdat het meisje als nakomertje hun hele gezin had veranderd. Het was een rustig kind, totdat ze op haar vijftiende zwanger werd. En toen ook nog de verkering met Jordy verbrak. Het was een...

'Elza, waar blijf je? We moeten op de foto.'

In de deuropening staat Chris. Hij hijgt een beetje.

'O, sorry. Is Ben er al?'

'Ja, meisje.'

'En zijn familie?'

Opeens krijgt ze haast, want op deze manier staat ze een beetje voor schut.

Waar is die lange, bijpassende jas? De japon lag op het bed, dus... En de zwarte lakpumps? Waar is ze met haar gedachten? Nu is niet de tijd om te mijmeren en te piekeren.

Heel de familie staat al voor de jasmijnstruik als ze de buitendeur uit stapt. Niemand let op haar. Alle ogen zijn gericht op het stralende bruidspaar.

Even stokt Elza's adem als ze haar meisje ziet staan in de armen van de knappe bruidegom. Haar onopvallende dochter is als het lelijke jonge eendje uitgegroeid tot een prachtige zwaan.

Het gevallen meisje komt toch goed terecht, schiet het door haar hoofd.

Meteen vliegt het schaamrood naar haar wangen.

Denkt zij nu ook zo? Zoals haar oudste dochter en haar man? De reden waarom zij er vandaag niet bij zijn. Nog steeds niet.

Met een snik draait ze zich om en ze holt het huis weer in.

O, ze mist dat gezinnetje zo. Hannah, haar eerstgeboren kind. En de twee kleinkinderen. Nick, hun eerste kleinkind, en zijn zusje Merel. Het doet zo'n pijn in haar hart. Al bijna vijf jaar heeft ze hen niet meer gezien.

Jasmijn en Ben wilden vorig jaar, toen ze met hun trouwplan voor de dag kwamen, ook Hannah en Hans bezoeken. Maar zij waren niet welkom. Ze hebben een muur tussen hen in gebouwd. Nog hoger en dikker dan de Berlijnse Muur.

'Elza! We moeten met het bruidspaar op de foto. En met Bram en Mirjam erbij. Daarna met Davy en de zussen en met de hele familie.'

Langzaam draait Elza haar gezicht naar Chris toe. Geschrokken staart hij haar aan.

'Wat is er, Elsje? Kom, dit hoort bij het leven.'

'Dat is het niet. Ik mis...'

'Wat denk je van mij? Ook de kinderen hebben er last van. Droog je tranen en ga mee. Het is nu de dag van Jasmijn. Wij gaan samen ons best doen om er een speciale dag van te maken.'

Deze keer is er geen nichtje als bruidsmisje of neefje als bruidsjonkertje gekozen. Er zijn wel twee zwartharige bruidsmisjes en een donkerblond bruidsjonkertje. De misjes lijken als twee druppels water op elkaar en dragen allebei een zachtroze

tulen jurkje. Het jongetje heeft een donkerblauw broekje aan met bijpassend mouwloos vestje over een lichtblauw overhemdje. En, wat hij zelf het mooiste vindt: een roze stropdasje. Sara en Esther, de tweelingdochters van Ben, zijn bijna acht jaar. Tim is bijna vijf jaar en is na zijn moeder het stralende middelpunt. Hij is het kind van Jasmijn. Door deze twee ging het in het gezin van Elza en Chris niet goed.

Terwijl dit toch nog door haar hoofd gaat, loopt Elza met Chris mee naar buiten. De zon schijnt en er waait een briesje, waardoor de bladeren zacht ruisen. Het is een prachtige dag.

Elza doet haar best om zich te concentreren op het moment. Ze glimlacht als dat van haar gevraagd wordt.

Dan is het tijd om aan tafel te gaan. In de kamer zijn de eettafel en de buitentafel aan elkaar geschoven. Zodoende is er voor allemaal een plaatsje. Schalen met belegde broodjes staan in het midden klaar. Ruth en Rhodé schenken koffie en thee. Chris gaat voor in gebed en dan beginnen ze de maaltijd.

Elza kijkt de tafel rond, en dan begint het weer te steken in haar hart. Er ontbreken er vier. Wel zitten Rosanne en Léon tussen de familie in. Naast de vader van Ben zit de ongetrouwde zus van Ben, Rifka. Een knappe dame van vijftientig jaar.

Na het eten is het tijd om naar de auto's te gaan. Allereerst gaan ze naar het stadje dat ongeveer tien kilometer verderop ligt. Alle dorpen eromheen zijn gefuseerd, zodat alle burgerzaken daar gebeuren. Na het stadhuis volgt de kerkelijke bevestiging in hun eigen kerk.

Het bruidspaar met de ouders en de bruidskinderen krijgen voor in de kerk een plaatsje. Er zitten al veel belangstellenden in de kerk, ziet Elza. Dat is prettig, maar toch voelt het niet helemaal zoals het zijn moet. Voor haar idee zijn de meesten uit nieuwsgierigheid gekomen, en willen ze weten uit wat voor familie de man van Jasmijn komt.

Opeens stokt haar adem. Hoe haalt die knul het in zijn hoofd? Bijna onmerkbaar drukt ze haar elleboog tegen Chris. Die kent haar zo goed, dat hij meteen snapt dat er iets is. Maar wat er is, kan ze nu niet zeggen en zelfs niet met een hoofdknik laten weten. Dus moet ze hem in het ongewisse laten tot na de dienst.

De preek dringt niet echt tot haar door. En de liederen zingt

ze mee zonder te beseffen wat ze zingt. Ze moet wel, want anders gaan de emoties met haar op de loop. Haar hart voelt als een hete bol aan in haar borst.

Maar opeens zit ze rechtop. De dominee praat tegen haar en Chris.

‘Geliefde ouders van Jasmijn. Wat hebt u uw dochter een prachtige naam gegeven. Dat laat zien hoe blij u met haar was en nog bent.’ Even stopt hij en hij kijkt hen aan.

‘De naam Jasmijn betekent in eerste instantie: het symbool voor de maagd Maria. Maria is ook een van haar doopnamen, maar het betekent ook: geschenk van God. Is dat geen mooie naam? Geweldig dat u daarmee liet zien hoe blij u met dit meisje was dat u als een geschenk van God aanvaardde.’

Elza durft niet naar Chris te kijken. Bij haar staat het schaamrood op haar kaken.

Geschenk van God? Dat heeft ze nooit geweten. En de Heere God weet dat zij helemaal niet blij was met dit geschenk. Het is niet geweldig, het is afschuwelijk. Ze hadden haar zo genoemd omdat ze dat een mooie naam vonden. Niets meer en niets minder. Ze was vernoemd naar oma, Johanna Maria. Haar roepnaam was Jasmijn geworden.

In de verte hoort ze de stem van de predikant praten tegen de ouders van Ben. Ook de betekenis van zijn naam komt ter sprake. Benjamin, dat betekent: Zoon van mijn rechterhand.

Dan moeten ze allemaal staande het bruidspaar toezingen.

‘Heft uwe handen naar omhoog, slaat naar het Heiligdom uw oog.’

Bij de volgende zin knielen Jasmijn en Ben op het knielbankje.

Elza kan niet zingen. Er gaat zoveel door haar hoofd. Dit is de vierde dochter die hier haar huwelijk laat bevestigen. Bij de vorige drie was het hele gezin aanwezig. Nu zit er een gat in de familie. En een diepe wond in haar ziel. En... zij is hier ook getrouwd. Dat is lang geleden. Toch lijkt het opeens, alsof het pas was. Zij stond en knielde daar naast haar allerliefste. Chris.

Zijn hese stem klinkt naast haar.

‘Looft, looft nu aller heren HEER!’

Voor Jasmijn is deze dag tot nu toe stralend. Alles lijkt mee te werken. Met haar hand in de warme hand van Ben luistert ze naar

de woorden van de dominee. Hij spreekt na de preek eerst haar ouders aan. En dan...

Dan verspreidt een warm rood zich over haar gezicht, terwijl er tranen van schaamte in haar ogen springen. Heeft zij haar ouders niet goed begrepen? Hebben zij haar vanaf haar geboorte als een geschenk van God gezien? Dat hebben ze nooit gezegd. Maar dat hadden ze dus met haar naam gedaan. Wat een wonder. Dat moet ze hun straks zeggen. Die schuld moet weg voor ze op reis gaan. De droomreis...

Voor ze verder kan dromen, krijgt ze een kneepje in haar hand.

Daardoor merkt ze dat de woorden van de predikant nu voor hen bedoeld zijn. Heeft ze een stukje overgeslagen? Daardoor krijgt ze het weer warm.

‘Lieve Jasmijn en Ben. Wat een wonder dat jullie hier staan. Samengebracht door de goede Hand van de Heere God. Zo hebben jullie dat aangegeven in het gesprek voor het huwelijk. Jasmijn ken ik al, maar nu heb ik Ben ook leren kennen. Deze stap hebben jullie weloverwogen genomen. Niet alleen samen, juist niet. Dan zal het een mislukking worden. Maar in afhankelijkheid van Hem Die alles regeert. Ben neemt de zorg voor Tim op zich, en Jasmijn voor Sara en Esther. Zo beginnen jullie als een gezin.’

Jasmijn draait haar gezicht naar Ben. Haar glanzende grijze ogen staan ernstig en er glipt een traan uit. Als ze naar deze man, haar man, kijkt, dan is ze gelukkig. Met hem kan ze alles bespreken. Hij begrijpt haar. Zij probeert dat ook tegenover hem. En nu ze weet dat ze door haar ouders als een geschenk van God ontvangen is, kan het niet meer op.

‘De HEER’ zal u steeds gadeslaan. Geliefde gemeente, laten we hun dat toezingen.’

Met aan elke kant een arm om een donkerharig meisje staat Ben en luistert. Zijn bijna zwarte ogen glanzen van tranen. Tranen van blijdschap, maar ook van weemoed om zijn dochttertjes. Tim heeft zich tegen Jasmijn aan geschoven, zijn gezichtje met een blijde lach naar haar opgericht. Tim, haar speciale kind. Maar het is een kind van wie ze altijd blij wordt. Het kind dat ze op haar zestiende kreeg, waardoor ze toen opeens volwassen was. Een kind-moeder. Ze moest nog naar school, en dan zorgde haar moeder voor hem. En de overbuurvrouw. Zij bleek de overgrootmoeder van Tim. De

tweeling heeft geen moeder meer, maar Tim heeft wel een vader. En als ze goed keek, zag ze hem zitten. Achter in de kerk. Waarom, Jordy? Wat heeft het voor zin? Ik houd van Ben.

En Ben is zo goed, dat hij mij overgehaald heeft om...

‘Jasmijn,’ fluistert Ben dan.

De dominee staat voor hen met de trouwbijbel in zijn handen. Ben neemt die eerbiedig over.

‘Lees hier elke dag in. Het is de routeplanner voor het leven. Hartelijk gefeliciteerd met jullie huwelijk. Ga met God. Goede reis in het leven. Maar ook op de reis naar het Beloofde Land.’

Na de predikant feliciteren de kerkenraadsleden hen. Daarna komen de familieleden en de gasten. Het is dan een geroezemoes om hen heen. Ook de mensen die de dienst als belangstellende bijgewoond hebben, geven een hand. En dan staat Jasmijn opeens oog in oog met Jordy.

‘Hoi, Jordy,’ lacht Tim.

‘Dag lieve jongen,’ zegt hij, maar hij kijkt naar Jasmijn. De blauwe ogen, waar de felheid uit is. Ze staan donker van verdriet. Dat doet toch wel iets met haar. Even, want dan voelt ze de hand van Ben op haar arm.

Ze hoort bij hem. Hij is de liefde van haar leven. Jordy was een jeugdverliefdheid. Meer niet. Behalve dat die liefde iets voor het leven heeft achtergelaten. Tim.

Als Jordy zijn blik losgemaakt heeft van die van Jasmijn, gaan zijn ogen naar Ben. Dan steekt hij hem zijn rechterhand toe.

‘Gefeliciteerd met deze prachtige vrouw. Zorg goed voor haar en... voor Tim. Tot ziens.’

Met een snik draait hij zich om.

Jasmijn en Ben verlaten als laatsten de kerk. De dominee loopt met hen mee naar buiten. Daar zet de fotograaf hen samen op de foto. De meisjes hebben Tim tussenin genomen en staan voor hun ouders te stralen in de zonneschijn. Dan is het tijd om in de auto te stappen en naar de zaal te gaan.

Daar wachten de gasten hen op. Als ze het pad op lopen, zingen ze een eigengemaakt welkomstlied.

Ben draagt een glanzend donkerblauw kostuum met een overhemd in dezelfde tint als Jasmijns trouwjapon. Liefdevol kijkt hij

naar zijn bruid. Haar glanzende asblonde haren zijn in losse krullen op haar hoofd gespeld, waar jasmijnbloemen in verweven zijn. Haar trouwjurk is gemaakt van zacht glanzend, ivoorkleurig satijn. Geen sleep en geen sluier.

Jordy heeft helemaal gelijk, bedenkt hij. Jasmijn is een prachtige vrouw. Hij zal goed voor haar en haar zoontje zorgen. Daar hoeft Jordy niet ongerust over te zijn. Ook zal hij zijn belofte houden en mag Tim eens in de maand een dag naar zijn vader. Dat wil Jordy graag en dat zijn ze aan hem verplicht, vindt Ben.

Het moment is aangebroken dat ze de bruidstaart aan moeten snijden.

Heel even gaan zijn gedachten terug naar die andere dag, bijna tien jaar geleden. Toen deed hij dit ook, maar toen was het een andere bruid. Naomi...

Het duurt maar even. Niemand merkt het op. Dan legt hij zijn hand over de kleinere hand van Jasmijn. Het mes gaat door de marsepeinen rand en de gevulde cake. Het ruikt verrukkelijk. De kinderen krijgen als eersten een stukje. Daarna zijn de ouders aan de beurt, en dan mogen ze gaan zitten. De rest wordt door het personeel gesneden.

Als de taart op is, mogen de kinderen gaan spelen. Dat kan in een zijzaaltje, daar staat speelgoed. Jasmijn en Ben gaan de zaal in om met iedereen een praatje te maken. Daarna worden er gedichten voorgedragen en door de kinderen voordrachtjes gedaan. Hand in hand luisteren en kijken Ben en Jasmijn naar iedereen die zijn best voor hen doet.

Tijdens het diner komt het gesprek tussen Bens vader en Jasmijn op hun reisdoel. Hij en zijn vrouw zijn al een paar keer naar het land van de Bijbel geweest.

Na het eten is er nog een receptie en dan is het feest afgelopen. Ben en Jasmijn nemen de kinderen mee. Ze zijn moe, maar hebben nog geen zin om te gaan. Het was ook zo'n speciale dag.

En morgen... Dan komen Rosanne en Léon op hen passen, want dan gaan Jasmijn en Ben op reis.

Jasmijn wordt door haar moeder in de auto geholpen.

'Mam,' zegt Jasmijn dan. Nu moet ze het zeggen, heel de dag was het er niet van gekomen.

Elza kijkt op. 'Is er iets?'

‘Ja,’ knikt Jasmijn. ‘Het spijt me dat ik jullie niet begrepen heb. Ik dacht altijd... dat ik niet gewenst was. Maar nu... Nu weet ik beter. Daar ben ik heel blij mee. Wilt u het me vergeven?’

Elza staart Jasmijn geschokt aan. Ze knikt alleen terwijl er tranen in haar ogen springen.

‘Och, meisje. Het was een moeilijke tijd. Maar daar hebben we het niet meer over. Ga met God, lieverds.’

Met een snik omhelst ze Jasmijn en dan Tim. Ook de tweeling en Ben krijgen een knuffel.

‘We gaan. Het is tijd voor de kinderen. Bedankt voor alles,’ zegt Ben en hij start de motor.

Wat is hij rijk, beseft hij met een blik opzij en in het achteruitkijkspiegeltje. Hij heeft op deze dag opeens een gezin. Een vrouw en drie kinderen. Dat geeft natuurlijk ook verantwoordelijkheid. Dat weet hij maar al te goed. Toch is deze taak niet meer zo zwaar. Nu kan hij die delen. Delen met deze allerliefste vrouw. De vrouw die hij van de Heere God gekregen heeft. En morgen gaat haar droomwens in vervulling. Net als Ruth en Richard gaan zij nu op huwelijksreis naar Israël. Iets wat ook hij geweldig vindt. Hij is er al eens met zijn ouders geweest. Ook woont er een neef vlak bij Jeruzalem. Daar gaan ze zeker naartoe. En... bij deze reis is een bezoek aan het Shaare Zedek Ziekenhuis inbegrepen. Dat vond hij belangrijk omdat hij daar donateur van is. Ook Jasmijn leek het geweldig. Ze werken allebei in de zorg, dus gaat hun interesse daarnaar uit. Het is ook hun vakantie. Deze eerste dagen gaan ze samen, de week daarna is voor de kinderen.

Voor ze de hoek om zijn, slaapt Tim al. Als ze voor het huis stoppen, zijn ook Sara en Esther naar dromenland verhuisd. Jasmijn draagt Tim. De tweeling moet zelf lopen, die zijn te zwaar om op te tillen.

‘Eigenlijk moet ik jou over de drempel dragen,’ zegt Ben als hij de sleutel in het slot steekt.

‘Echt?’ reageert Jasmijn met een nerveus lachje.

Het is nu toch anders om hier naar binnen te stappen. Nu komt ze niet meer om op te passen, nu woont zij ook hier. Bijna alles is hetzelfde gebleven. De meubels van overoma die in de garage opgeslagen waren, staan nu hier op de zolder. Alleen het kleine stoeltje waar oud omaatje altijd in zat, staat in de kamer.

Door haar lange jurk is het lastig om de trap op te gaan met een slapend kind in haar armen. Voorzichtig legt ze Tim op bed, waar ze zijn mooie kleren uittrekt. Ze doet geen moeite om zijn pyjamaatje aan te doen. Tim heeft hier nu ook een eigen kamer. Tegenover de ouderslaapkamer en naast die van de meisjes.

Sara zeurt en Esther jammert dat ze niet naar bed wil. Jasmijn helpt hen zodat ze snel onder het dekbed liggen.

Dan gaat ze naar de grote slaapkamer. Daar zal zij voortaan slapen met Ben. In de spiegel ziet ze een jonge vrouw in een trouwjapon. De vrouw kijkt ernstig. Waarom? Het is toch haar trouwdag?

Vanaf vandaag heet ze mevrouw Meijer.

Het beste voor je kind kiezen is soms een moeilijke stap

Voor de eenentwintigjarige Jasmijn is haar zoontje Tim lange tijd het middelpunt van haar leven. Hij is bijna vijf jaar en heeft het syndroom van Down. Ze raakte in verwachting van hem toen ze met haar toenmalige vriendje Jordy een keer te ver was gegaan. Na een aantal stormachtige jaren lijkt Jasmijn in rustiger vaarwater te komen wanneer ze trouwt met Ben, een weduwnaar met twee dochtertjes. Het gezin groeit al snel als Jasmijn in korte tijd twee keer zwanger raakt. Het is een drukte van jewelste in huis en Tim trekt zich steeds meer terug. Zijn moeder ziet het met lede ogen aan. Kan Jasmijn de kloof tussen haar en Tim nog overbruggen als het leven steeds meer van haar vraagt?

Jetty Hage is een van de vaste auteurs van de Citerreeks. Eerder verschenen van haar onder meer *Verbonden met het verleden* en *Niet gezocht*. Haar roman *Een kleine diamant* is het vervolg op *Een grijze parel*, waarin Jasmijns leven voor de geboorte van Tim centraal staat.

ISBN 978 90 2053 744 4 NUR 344

9 789020 537444

www.citerreeks.nl

CITER REEKS